

Спогодбата съ Ромъния не се сключва и затова на 16 май (телеграма № 227 отъ виенската легация) баронъ Макио прави своя последенъ опитъ: по съветитѣ на Австрия и на Германия, Ромъния, казва ни той, предпочита да върви съ България, но дветѣ държави трѣбва да се споразумѣятъ. Австрия би поддържала решително България не само за Кавала, но — и за Солунъ. Отъ решението на България зависи възтържествуването на българското дѣло въ Македония и Австро-Унгарското подпомагане на България срещу Сърбия.

Никога Австрия не е правила на България едно предложение по-опредѣлено и съ по-ясно поставена задача. Новосключениятъ сръбско-гръцки съюзъ срещу България показва, че тя не може да очаква защита отъ Съглашението. Настъпилъ е последниятъ часъ — балканскиятъ блокъ вече не съществува — и нека България се пази да не бжде смазана подъ неговитѣ развалини. Нейното спасение зависи вече отъ съвсемъ други велики държави, не отъ Съглашението. Нека България побърза!

Галантността на Австро-Унгария става особено разточителна, когато ни се предлага Солунъ. Германскиятъ императоръ иска да го даде като една закъпѣла зестра на гръцкия кралъ, обаче, Австрия ще измѣсти тия сантиментални съображения съ реална политика. Австрия сжщо ще престане да се интересува отъ този градъ, какъвто и голѣмъ обектъ да представляваше той въ нейната източна политика. Тя ще се откаже, тя се отказва отъ своето старо възжеление, отъ тази сериозна морска база, отъ която съ единия си флангъ би подкрепяла германското проширение къмъ Мала Азия и Персия, а съ другия би спънала спущането на Италия — този съмнителенъ съюзникъ — къмъ югоизтокъ. Нѣмската политика ще се откаже отъ Солунъ заради България, която е въ съюзъ съ Сърбия, на която е обещала стотици хиляди щика срещу нѣмското настъпление къмъ изтокъ.

На 3 юний, нашиятъ пълномощенъ министъръ въ Берлинъ телеграфира, че германскиятъ министъръ на външнитѣ работи му казалъ: „Ако ще се биете, направете това по-скоро“. Споредъ сведенията на германския министъръ, ромънскиятъ кралъ и правителството му имали миролюбиво настроение, т. е., нѣмало да нападнатъ България. Отъ своя страна австрийскиятъ пълномощенъ министъръ му сжщо казалъ, че не върва щото Ромъния да отиде съ Сърбия. По такъвъ начинъ, следъ като дипломацията на централния съюзъ не успѣ да ни откъсне формално отъ балканския съюзъ и да ни привлече на своя страна, тя започва да ни внушава, че ние можемъ и трѣбва да воюваме съ съюзницитѣ си, безъ да се безпокоимъ отъ Ромъния, че при една война ще имаме и моралната закрила на съюза. По-рано ни се изтъкваше голѣмата опасностъ отъ Ромъния, за да ни заставятъ да се споразумѣемъ съ нея и да подиримъ опора въ централния съюзъ, сега, — следъ като се вече убеди, че балканцитѣ сж обладани отъ лудостта сами да разтроятъ съюзното дѣло, — нѣмската дипломация си постави за задача да подклажда това братоубийство.

Въ австро-германския печатъ не единъ пжтъ се развиваше мисълта, че правото въ междусъюзническия споръ е изключително на българска страна, че България може лесно и безъ прѣчки да се справи съ съединенитѣ сръбско-гръцки войски. И колкото кризата се разтиляше по-широко на балкана, толкозъ по чести ставаха тия внушения. На 8 юний нашиятъ пълномощенъ м-ръ въ Виена телеграфира, че рускиятъ посланикъ Гирсъ не вървалъ, какво Русия ще е въ положение да примири Сърбия съ България, а освенъ това, споредъ сведенията отъ официаленъ източникъ, нѣколко албански полкове на брой около 50,000 човѣка — щѣли да се борятъ на наша страна при една война съ Сърбия. Следъ като загубихме другитѣ опори и не разполагахме съ други армии, започна да ни се обещава съмнителната албанска помощъ. Презъ месецъ юний сведенията, които сж служили за ориентировка на правителството, сж пристигали главно отъ Виена. Пълномощниятъ ни министъръ при Австро-Унгария е билъ особено дѣненъ. Той, напр., претендира сжщо да знае отъ най-